

Odvjetnik Branimir Fingler

Šetalište Petra Preradovića 3, 31000 Osijek
tel./fax: + 385(0)31 203-146, e-mail: branimir.fingler@os.t-com.hr

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg svetog Marka 4
10000 Zagreb

USTAVNA TUŽBA

Na temelju članka 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne Novine“ br. 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst).

PODNOŠITELJ - TUŽITELJ:

APUS d.o.o., I. Zajca 38, 31000 Osijek, OIB: 37411354749, koje zastupa punomoćnik odvjetnik Branimir Fingler, Šetalište Petra Preradovića 3, 31000 Osijek, OIB: 64348240867, tel./fax.: 031/203-146.

OSPORAVANI AKT:

- Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske br. Usž-4476/20-2 od 20. siječnja 2021. godine kojom je odbijena žalba tužitelja protiv prvostupanjske presude Upravnog suda u Osijeku u predmetu plaćanja poreza na dobit. Presuda je dostavljena podnosiocu dana 2. travnja 2021. godine.

DRUGI POJEDINAČNI AKTI DONESENI U ISTOM PREDMETU KOJI SE TAKOĐER OSPORAVAJU:

- Presuda Upravnog suda u Osijeku 5 Usl-906/2019-13 od 17. rujna 2020. godine kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje prvostupanjskog rješenja o utvrđenju i plaćanju poreza na dobit i rješenja kojim je odbijena žalba na prvostupanjsko rješenje.

- Rješenje RH, Ministarstva Financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, br.: Klasa: UP/II-471-02/17-01/442 Ur. broj: 513-04-19-2 od 31. svibnja 2019. godine

- Rješenje RH, Ministarstva Financija – Porezne uprave, Područnog ureda Osijek, br.: Klasa: UP/I-471-02/17-01/9, Urbroj: 513-07-14-2017-1 od 21. srpnja 2017. godine

3 x sudu

Presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske br. Usž-4476/20-2 od 20. siječnja 2021. godine odbijena je žalba tužitelja i potvrđena je presuda Upravnog suda u Osijeku 5. Usl-906/2019-13 od 17. rujna 2020. godine, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluka RH Ministarstva Financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, br.: Klasa: UP/II-471-02/17-01/442 Ur. broj: 513-04-19-2 od 31. svibnja 2019. godine i RH Ministarstva Financija – Porezne uprave, Područnog ureda Osijek, br.: Klasa: UP/I-471-02/17-01/9, Urbroj: 513-07-14-2017-1 od 21. srpnja 2017. godine.

Tužitelj je drugostupanjsku presudu primio 2. travnja 2021. godine, te u zakonskom roku protiv navedene presude podnosi ovu ustavnu tužbu zbog:

I. povrede prava na pravično suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava RH

II. povrede prava vlasništva iz čl. 48. st. 1. Ustava RH

O b r a z l o ž e n j e

I. Predmet upravnog postupka u kojemu je donijeto pobijano rješenje tuženika jest porezni nadzor poreza na dobit za razdoblje od 24.03.2014. godine do 31.12.2014. godine, koji je prvostupanjsko tijelo provelo tri godine nakon navedenog razdoblja, i u kojemu je utvrdilo postojanje nezakonitosti koje su rezultirale donošenjem prvostupanjskog rješenja, kojim je odlučilo uvećati poreznu osnovicu tužitelju za iznos od 4.595.000,00 kuna na ime nepriznate porezne olakšice reinvestirane dobiti, te za iznos od 1.423.300,00 kn zbog isplaćenih pozajmica.

Prvostupanjsko tijelo Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Osijek, prvostupanjskim je rješenjem utvrdilo poreznom obvezniku, ovdje tužitelju, društvu Apus d.o.o., kao pravnom slijedniku društva Mensa d.o.o., manje obračunati porez na dobit za razdoblje od 24.03.2014. do 31.12.2014. u ukupnom iznosu od 1.203.660,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama do 21.04.2017. od 201.850,67 kn, te zakonskim zateznim kamatama do dana uplate, te naložilo da navedeni iznos uplati u korist državnog proračuna, i na odgovarajući način ga proknjiži u poslovnim knjigama.

Dokaz: - rješenje prvostupanjskog tijela Klasa: UP/I-471-02/17-01/9 Urbroj: 513-07-14-2017-1 od 21. srpnja 2017. godine

Protiv gore navedenog prvostupanjskog rješenja tužitelj je izjavio žalbu, no drugostupanjsko tijelo, ovdje tuženik, odbilo je žalbu tužitelja rješenjem od 31. svibnja 2019. godine.

Dokaz: - rješenje tuženika broj Klasa: UP/II-471-02/17-01/442 Ur. broj: 513-04-19-2 od 31. svibnja 2019. godine

II. Tijekom upravnog postupka i upravnog spora tužitelj je isticao mnoge prigovore, koje neće ponavljati u ovoj ustavnoj tužbi (budući da u prilogu dostavlja tužbu i žalbu). Od svih prigovora tužitelj je najviše inzistirao na slijedećem:

- isplata pozajmice zakonit je pravni posao (ugovor o zajmu), i ne postoji pravna osnova da se zajmodavcu (ovdje tužitelju) uveća porezna osnovica za iznos pozajmica koje je isplatio,
- Zakon o porezu na dobit, koji je bio na snazi u promatranom poreznom razdoblju, ne dozvoljava poreznom tijelu (niti sudovima) da analiziraju ciljeve porezne olakšice (jer je to posao zakonodavca), pa stoga nije moguće odbiti primjenu Zakona o porezu na dobit, vezano za poreznu olakšicu reinvestirane dobiti, jer nije ispunjen cilj (ili svrha) zakona – a upravo su na taj način, nezakonito, postupili prvostupanjsko tijelo, tuženik, Upravni sud u Osijeku i Visoki upravni sud.

Usprkos upornom ponavljanju istih prigovora od početka upravnog postupka, niti porezna tijela, niti sudovi, nisu na iste odgovorili niti jednom jedinom riječju.

II.1. U odnosu na pitanje pozajmica, tužitelj ukratko ponavlja kako sklapanjem ugovora o zajmu, u skladu sa Zakonom o obveznim odnosima (čl. 499. st. 1.), jedna ugovorna strana – zajmodavac obvezuje se predati drugoj ugovornoj strani – zajmoprimcu određeni iznos novca, a zajmoprimac se obvezuje isti iznos vratiti. U ovom predmetu zajmodavac Mensa d.o.o. (sada Apus d.o.o.) isplatio je zajmoprimcu Dragi Vidakoviću više pozajmica, a Drago Vidaković se obvezao primljene iznose vratiti.

Tužitelj bi još i mogao razumjeti da je tuženik pokušao oporezovati zajmoprimca, jer on je ostvario priliv novčanih sredstava (iako je općepoznato da se pozajmica ne smatra prihodom), ali da se pokušava oporezovati osoba koja je isplatila pozajmicu, dakle umanjila svoja novčana sredstva, a nikako ostvarila prihod, to je zaista tužitelju nevjerojatno. Čl. 5. tadašnjeg Zakona o porezu na dobit definira što je porezna osnovica, razlika između prihoda i rashoda, i stoga to nikako ne može biti isplaćena pozajmica!

Uzged, Drago Vidaković je naknadno u skladu sa ugovorom zaista vratio primljene pozajmice, pa je trenutno stanje ovog poreznog predmeta takvo da tuženik pokušava oporezovati pozajmice koje su vraćene (o čemu su sudovima dostavljeni dokazi, koje sudovi nisu niti razmotrili).

Kako su sudovi obrazložili svoje odluke u ovom dijelu?

Tuženik Ministarstvo financija navodi:

„Glede pozajmica ovo tijelo prihvaća stajalište da iznos isplaćenih pozajmica, odnosno vraćenih pozajmica nije sporan, ali jednako tako, obzirom na sve utvrđeno u tijeku postupka nadzora, nalazi da je pravilan zaključak poreznog tijela da se radilo o pogodovanju.“ O kakvom se pogodovanju radi, da li je svaki ugovor o zajmu pogodovanje, radi li se o dopuštenom ili nedopuštenom pogodovanju, i tako dalje, tuženik nije objasnio.

Upravni sud u Osijeku navodi:

cit.: „... kako je isplatama pozajmica *de facto* isplaćivana dobit društva te je porezna uprava zakonito postupila evidentirajući povećanje osnovice poreza na dobit i u ovom dijelu“. U žalbi na prvostupanjsku presudu tužitelj je sa zabrinutošću prigovorio da se pozajmicama ne može isplatiti dobit, i da je prvostupanjski sud morao znati, da nije moguće ostvariti dobit za iznos za koji je povećan temeljni kapital jer temeljni kapital predstavlja pasivu u bilanci, a temeljni kapital se povećao upravo za prethodno utvrđeni iznos dobiti. Dakle, sve dok se temeljni kapital ne smanji, dobiti nema. Stoga je nemoguće „*de facto*“, ili bilo kako, isplaćivati dobit pozajmicama, a radi se na neki način o osnovama poreznog prava. Prvostupanjski sud je potpuno zanemario navode iz tužbe, kao i dokaze koji su uz tužbu priloženi, što je ponovio i Visoki upravni sud, iz kojih proizlazi da je Drago Vidaković vratio sve pozajmice, i da je tužitelj sukladno tome naknadno smanjio temeljni kapital, te platio u korist državnog proračuna pripadajući porez na dobit.

Visoki upravni sud o pitanju uvećanja porezne osnovice za iznos isplaćenih pozajmica u nije naveo baš ništa.

II. 2. Porezna osnovica tužitelju je uvećana i iz razloga što su prvostupanjsko tijelo, a poslije i tuženik, odlučili da ne priznaju poreznu olakšicu reinvestirane dobiti, i to naknadno, tri godine nakon što je porezna olakšica iskorištena.

Radi se o poreznoj olakšici previđenoj tada važećim Zakonom o porezu na dobit (N.N. 22/2012) u članku 6., koji se trebao ispravno i u cijelosti primijeniti i u predmetnom upravnom postupku, što tuženik nije učinio.

Uvjeti za primjenu porezne olakšice reinvestirane dobiti, u spomenutom čl. 6. tada važećeg Zakona o porezu na dobit, propisani su kako slijedi:

- da je ostvarena dobit reinvestirana povećanjem temeljnog kapitala (čl. 6. st. 1. t. 6., i st. 5.)
- da nije ostvarena iz bankarskog odnosno financijskog nebankarskog sektora (čl. 6. st. 1. t. 6.)
- da je porezni obveznik u roku od 6 mjeseci nakon isteka roka za podnošenje prijave poreza na dobit dostavio Poreznoj upravi dokaz da je povećao temeljni kapital ostvarenom dobiti poreznog razdoblja za koje je iskazao smanjenje porezne osnovice (čl. 6. st. 6.).

Zakon o porezu na dobit nije propisao nikakve druge uvjete.

Sve propisane uvjete porezni obveznik, ovdje tužitelj, nesporno je ispunio. To izričito priznaje i tuženik.

Zakon tada nije propisao niti u kojem se roku promatra da li će porezni obveznik potrošiti reinvestiranu dobit, niti je propisao da obveznik ima obvezu zadržavanja broja radnika, niti da je od utjecaja povećanje ili smanjenje opsega poslovanja da bi se priznala porezna olakšica (što spominje i prvostupanjsko tijelo), a niti tada važeći Pravilnik o porezu na dobit nije sadržavao takve odredbe. Stoga razlozi koje su tuženik i sudovi naveli u svojim obrazloženjima ne mogu biti opravdani, naprosto iz razloga što nisu predviđeni pozitivnim zakonskim propisima koji se imaju primijeniti u ovom predmetu. Ima li boljeg dokaza da Zakon o porezu na dobit za 2014. nije imao uvjete koje spominju prvostupanjsko tijelo, tuženik, i sudovi, od činjenice da su tek naknadnim izmjenama i dopunama Zakona o porezu na dobit (N.N. 143/2014) takvi uvjeti propisani (čl. 6. st. 7. – zadržavanje istog broja radnika dvije godine), no, primjenjuju se tek od 1. siječnja 2015., dakle nakon predmetnog razdoblja?

Pa zar bi zakonodavac naknadno izričito propisao uvjet zadržavanja broja radnika, da je takav uvjet na bilo koji način postojao i u prethodno važećem Zakonu o porezu na dobit?

Prilično svjestan te činjenice, tuženik na str. 5. odjeljak 1. pobijanog rješenja navodi kako slijedi, cit.:

„Važnost zadržavanja radnih mjesta uvidio je i zakonodavac, te je ovaj aspekt osobito naglasio kroz kasnije izmjene i dopune Zakona o porezu na dobit (N.N 143/14).“

Tuženik je, dakle, priznao da uvjet zadržavanja radnih mjesta, zbog kojeg poreznu olakšicu ne prihvaća, nije u zakonu postojao, nego da ga je zakonodavac u zakonu propisao naknadno (s primjenom nakon ovdje promatranog razdoblja). Radilo se o očito pogrešnoj primjeni materijalnog prava, koju tuženik, *de facto*, priznaje.

Tuženik, nadalje, svjestan sadržaja Zakona o porezu na dobit, u obrazloženju navodi i da je tužitelj postupao suprotno odredbi članka 39. Općeg poreznog zakona, koji je tada bio na snazi, a koja glasi cit.: *„Poduzetnik u smislu ovoga Zakona jest svaka fizička ili pravna osoba, udružene osobe ili imovinska masa bez pravne osobnosti koja gospodarsku djelatnost obavlja samostalno, trajno i radi ostvarivanja prihoda, dohotka, dobiti ili drugih gospodarski procjenjivih koristi.“* Tuženik iz citirane odredbe Općeg poreznog zakona, koja predstavlja definiciju poduzetnika, pronalazi da ista zapravo nije definicija poduzetnika, nego da propisuje nekakav cit. *„uvjet trajnosti“* koji tuženik zatim primjenjuje na poreznu olakšicu koja je propisana sasvim drugim zakonom (Zakonom o porezu na dobit).

Prvostupanjski sud, u svom šturom obrazloženju, donosi zaključak cit.: *„ ... to ovaj Sud prihvaća argumentaciju poreznog tijela da činjenice u ovom slučaju upućuju na zaključak kako tužitelj nije koristio konkretnu poreznu olakšicu za postizanje cilja koji je njome postavljen.“* Jasno, sud nije naveo materijalnoppravnu odredbu bilo kojeg zakona koja bi poreznom tijelu ili sudu omogućavala da pronalaze cilj neke porezne olakšice, jer je to posao zakonodavca, niti sud navodi koji bi cilj to uopće bio. Prvostupanjskom sudu, dakle, nije dovoljno da tužitelj ispuni zakonske pretpostavke za korištenje porezne olakšice (što je nesporno), nego je daljnji uvjet da to čini s nekim ciljem, i to ciljem kojeg će nekoliko godina kasnije, nakon predmetnog poreznog razdoblja, po slobodnoj ocjeni utvrđivati porezno tijelo. Tužitelj može samo konstatirati da takav stav nema nikakve veze sa zakonom.

Visoki upravni sud zapravo je samo ponovio navode Upravnog suda u Osijeku, te je u obrazloženju dodao i jednu novu konstataciju:

„Tužitelju valja ukazati na odredbe članka 6. stavaka 5. i 7. Zakona o porezu na dobit kojima je propisano da je reinvestirana dobit ostvarena dobit poreznog razdoblja kojom se u svrhe investiranja i razvoja povećava temeljni kapital sukladno posebnim propisima te da se pravo na smanjenje porezne osnovice poreza na dobit, u odnosu na reinvestiranu dobit neće

primijeniti ako je razvodno da je povećanje temeljnog kapitala društva izvršeno s ciljem utaje poreza ili izbjegavanja plaćanja poreza. Dakle, iz same zakonske odredbe proizlazi pravo i dužnost poreznih tijela i suda utvrditi je li reinvestiranjem dobiti odnosno povećanjem temeljnog kapitala ostvarenom dobiti poreznog razdoblja za koje je iskazao smanjenje porezne osnovice, ostvarena predviđena svrha (investiranje i razvoj društva) odnosno je li povećanje temeljnog kapitala izvršeno s ciljem utaje ili izbjegavanja plaćanja poreza.“

Sud tako smatra da se porezna olakšica ne može priznati (naknadno) jer je porezno tijelo imalo dužnost utvrditi je li povećanje temeljnog kapitala izvršeno s ciljem utaje ili izbjegavanja plaćanja poreza. Sud je sasvim zanemario činjenicu da porezno tijelo nikad nije utvrdilo da bi tužitelj povećao temeljni kapital s ciljem utaje ili izbjegavanja plaćanja poreza. Da postoji utaja ili nekakvo nedopušteno izbjegavanje plaćanja poreza, valjda bi prvostupanjsko tijelo Porezna uprava i tuženik Ministarstvo financija to utvrdili, i podnijeli kaznene i prekršajne prijave.

Sud je, osim toga, potpuno zanemario da povećanjem temeljnog kapitala nije moguće utajiti porez. Sud je potpuno zanemario da je cjelokupna dobit trgovačkog društva ostala je zadržana u trgovačkom društvu, budući da nije isplaćena, nego je za istu povećan temeljni kapital, a morao bi znati, ako to već ne znaju ili zanemaruju porezno tijelo i Upravni sud u Osijeku, da nije moguće ostvariti dobit za iznos za koji je povećan temeljni kapital jer temeljni kapital predstavlja pasivu u bilanci, a temeljni kapital se povećao upravo za prethodno utvrđeni iznos dobiti. Dakle, sve dok se temeljni kapital ne smanji, dobiti nema. Tužitelj je dostavio u sudski spis dokaze upravo o tome da je naknadno djelomično smanjio temeljni kapital i platio porez na dobit, no i ti se dokazi nisu razmatrali. Nije, dakle, niti moguće izbjegavati plaćanje poreza povećanjem temeljnog kapitala na način kako to smatraju sudovi!

Ukratko, prvostupanjsko porezno tijelo, tuženik, Upravni sud i Visoki upravni sud, osim što se nisu očitovali o prigovorima tužitelja, u svojim su obrazloženjima iznijeli sasvim drugačije razloge za donošenje odluke. Drugim riječima, ovaj postupak mogao bi se sažeti ovako: važno je da se tužitelj nametne obveza plaćanja poreza, a razloge ćemo smisliti kasnije.

Usprkos prethodnom ponavljanju sadržaja upravnih akata i presuda, tužitelj ovdje nema namjeru polemizirati sa stavovima tuženika i sudova, jer to nije predmet ustavne tužbe, nego samo ukazati da predmetna rješenja i presude nemaju zakonske razloge, što također predstavlja povredu prava na pravično suđenje. No, još je važnija činjenica da sudovi i upravna tijela nisu odgovorila niti na jedno pitanje tužitelja, učinivši time provedeni upravni postupak i upravni spor besmislenima. Primjerice, niti jednu riječ sudovi nisu naveli u vezi s činjenicom da je tužitelj dostavio dokaz da su pozajmice vraćene, pa ne mogu biti osnovica za porez na dobit, čak i kada bi tako nešto bilo predviđeno Zakonom o porezu na dobit.

Tužitelj je kroz upravni postupak i upravni spor uporno ponavljao jedno te iste navode, očekujući da će se barem Visoki upravni sud očitovati o tim navodima. Umjesto toga, dobio je obrazloženja koja nemaju nikakve veze s materijalnim pravom koje se ima primijeniti, kao niti s činjeničnim stanjem koje je u postupcima trebalo biti utvrđeno.

Tužitelj smatra da mu je u provedenom upravnom postupku i upravnom sporu grubo povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavak 1. Ustava, s obzirom da je sudjelovao u postupcima u kojima se dokazi koje je priložio i navodi koje je isticao uopće nisu razmatrali, odnosno preciznije, tužitelj smatra da su iznijeti razlozi u suprotnosti sa načelom zdravog razuma i pravnom logikom (odluka Ustavnog suda U-III-5184/2013). Drugačije se, naime, niti

ne može opisati uporno ignoriranje relevantne materijalnopravne odredbe (Zakona o porezu na dobit), odnosno potpuno pogrešna primjena nekih odredbi istog zakona.

Naime, tužitelj smatra da je pretpostavka ostvarenja prava na pravično suđenje da se provede zakonit sudski postupak, zatim da se strankama omogući pravo na žalbu, ali i da se prilikom odlučivanja o žalbi sud izjasni o svim prigovorima stranaka, na način da, ako ih ne prihvaća, ili ih smatra nevažnima, jasno napiše i iz kojih razloga to smatra. Ovakvim postupanjem sudova ne može se ostvariti pravo na pravično suđenje, jer sud za svoje stavove ne nudi nikakve argumente, nego uopćene fraze.

Da bi se ostvarilo pravo na pravično suđenje sud svoje odluke mora donijeti u skladu sa relevantnim propisima, primjenjujući opća pravila logike, međutim, u slučajevima kao ovom, u kojemu sud potpuno pogrešno iznese žalbene razloge, koji u žalbenom postupku predstavljaju gornju premisu, a na veći dio istih se niti ne osvrne, tada ni zaključak u vidu izreke presude ne može biti ispravan. Smisao žalbenog postupka upravo je u tome da žalitelj iznese svoje prigovore, a sud o istima odluči, što se u ovom, kao i u brojnim drugim slučajevima, nije dogodilo. Ignoriranje žalbenih prigovora u direktnoj je suprotnosti s pravom na pravično suđenje.

III. Tužitelj smatra da je pobijanom odlukom povrijeđeno i pravo vlasništva zajamčeno člankom 48. stavak 1. Ustava. Naime, tužitelju se nametnula obveza za koju ne postoji pravna osnova u pozitivnim zakonskim propisima, a kojom obvezom se na naprijed opisan način stvara velika pravna nesigurnost.

Naime, tužitelj je koristio poreznu olakšicu na način kako je to predvidio važeći Zakon o porezu na dobit.

Da je tada važeći Zakon o porezu na dobit propisivao neke dodatne uvjete za korištenje porezne olakšice, primjerice, da je nužno zadržati ili povećati broj radnika, ili da je nužno zadržati opseg poslovanja, ili da je nužno potrošiti određeni iznos u određenom roku na nekakvu investiciju, ili da je Porezna uprava ovlaštena promatrati nakon 3 godine tko je, kako, i na koji način investirao, tužitelj zasigurno ne bi koristio predmetnu poreznu olakšicu.

No, budući da je Zakon o porezu na dobit bio sasvim jasan, tužitelj je poreznu olakšicu koristio u skladu s zakonom.

Međutim, tri godine poslije, porezna olakšica mu se ne priznaje, iz razloga koji nemaju veze s zakonom, te mu se nameće obveza plaćanja poreza, odnosno umanjuje mu se imovina, a u isto vrijeme remeti redovno poslovanje i poslovni planovi. Radi se o povredi prava vlasništva.

IV. Slijedom svega iznijetog, podnositelj predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske donese slijedeću

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukidaju se:

- Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske br. Usž-4476/20-2 od 20. siječnja 2021. godine,

- Presuda Upravnog suda u Osijeku br. 5. Usl-906/2019-13 od 17. rujna 2020. godine,
- Rješenje RH, Ministarstva Financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, br.: Klasa: UP/II-471-02/17-01/442 Ur. broj: 513-04-19-2 od 31. svibnja 2019. godine,
- Rješenje RH, Ministarstva Financija – Porezne uprave, Područnog ureda Osijek, br.: Klasa: UP/I-471-02/17-01/9, Urbroj: 513-07-14-2017-1 od 21. srpnja 2017. godine.

U Osijeku 29. travnja 2021.

Za tužitelja p.p.

Prilozi:

- 1 x punomoć
- 1 x izvornik, 1 x preslika presude Visokog upravnog suda RH br. Usž-4476/20-2 od 20. siječnja 2021. godine,
- 2 x preslika presude Upravnog suda u Osijeku br. 5. Usl-906/2019-13 od 17. rujna 2020. godine,
- 2 x preslika rješenja RH Ministarstva Financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, br.: Klasa: UP/II-471-02/17-01/442 Ur. broj: 513-04-19-2 od 31. svibnja 2019. godine,
- 2 x preslika rješenja RH Ministarstva Financija – Porezne uprave, Područnog ureda Osijek, br.: Klasa: UP/I-471-02/17-01/9, Urbroj: 513-07-14-2017-1 od 21. srpnja 2017. godine,
- 2 x tužba Upravnom sudu u Osijeku od 14.09.2019.
- 2 x žalba na presudu Upravnog suda u Osijeku od 21.10.2020.